

Rozstrzygnięcie nadzorcze
Nr WN.II.0911-144-10
Wojewody Małopolskiego
z dnia 18 stycznia 2011 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591; zm. Dz. U. z 2002 r., Nr 23, poz. 220; Nr 62, poz. 558; Nr 113, poz. 984; Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806; z 2003 r., Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568; z 2004 r., Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1203; z 2005 r., Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457; z 2006 r., Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337; z 2007 r., Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218; z 2008 r., Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458; z 2009 r., Nr 52, poz. 420 i Nr 157, poz. 1241) **stwierdza się nieważność** załącznika do uchwały Rady Miejskiej w Miechowie Nr II/3/2010* z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia Statutu Gminy Miechów, w części – tj w zakresie:

- § 11 ust. 1,
- § 14 ust. 1 w zakresie słów „oraz przez Burmistrza wykonującego jej uchwały”,
- § 15,
- § 20,
- § 28 ust. 2 i 3,
- § 78 ust. 1,
- § 104 ust.2,
- § 119 ust. 2,
- § 122 ust. 1 w zakresie słów „po uiszczeniu opłaty za wykonanie kopii”.

Uzasadnienie

W dniu 13 grudnia 2010 r. **Rada Miejska w Miechowie** podjęła uchwałę Nr **II/3/2010** w sprawie uchwalenia Statutu Gminy Miechów.

W dniu 20 grudnia 2010 r. przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru – Wojewodzie Małopolskiemu - w celu oceny jej zgodności z prawem.

W wyniku tej oceny organ nadzoru zauważa, co następuje:

Zgodnie z przepisami ustawy o samorządzie gminnym statut powinien określać m.in.: ustrój gminy (art. 3 ust. 1), zasady tworzenia, łączenia, podziału oraz znoszenia jednostek pomocniczych (art. 5 ust. 3), zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich (art. 11b ust. 3), zasady i tryb działania komisji rewizyjnej (art. 18a ust. 5), organizację wewnętrzną oraz tryb pracy organów gminy (art. 22 ust. 1), a także zasady działania klubów radnych (art. 23 ust. 2).

Udzielona Radzie Gminy norma kompetencyjna ma dość szeroki zakres. Nie oznacza to jednak dowolności w zakresie ustalania statutu gminy. Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP: "Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa". Zdanie pierwsze art. 94 Konstytucji RP stanowi: "Organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy

* Uchwała ogłoszona w Dz. Urz. Woj. Małop. Nr 708 z dnia 23 grudnia 2010 r. poz. 6046

administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów". Oznacza to, iż każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego a działania muszą mieścić się w granicach i na podstawie prawa.

Uwagi powyższe odnoszą się w szczególności do zapisów § 11 ust. 1 Statutu, stanowiącego załącznik do przedmiotowej uchwały, w którym Rada postanowiła, iż "Kontrolę gospodarki finansowej jednostek pomocniczych sprawuje Skarbnik Gminy i przedkłada informacje w tym zakresie Burmistrzowi."

Według art. 35 ust. 3 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, zakres i formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej określa statut jednostki pomocniczej. Przepis ten - po pierwsze - stanowi podstawę do określenia zakresu kontroli w treści statutowej jednostek pomocniczych, nie zaś w statucie gminy, po wtóre - wskazuje organy gminy jako uprawnione do sprawowania nadzoru nad działalnością organów jednostki pomocniczej. Zgodnie z art. 18a ust. 1 powołanej ustawy, rada gminy kontroluje działalność wójta, gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych gminy i w tym celu powołuje komisję rewizyjną.

Granice swobody prawodawczej rady gminy określone są przez przepisy ustawy o samorządzie gminnym. Zatem Rada Miejska w Miechowie, uchwalając statut gminy, zobowiązana była do przestrzegania przepisów tej ustawy. Rada gminy nie jest w szczególności władna do zmiany porządku kompetencyjnego ustanowionego przez ustawę, jeśli ustawa nie zawiera w tym zakresie wyraźnego upoważnienia.

Sprawa zakresu czynności poszczególnych pracowników urzędu gminy, w tym skarbnika gminy, należy do jego kierownika, czyli do wójta (burmistrza, prezydenta miasta). W tym zakresie przepisy ustawy o samorządzie gminnym nie przewidują jakichkolwiek kompetencji dla rady gminy. W szczególności, nie przewidują możliwości bezpośredniego nakładania przez radę gminy - na skarbnika gminy, zadań kontrolnych w stosunku do jednostki pomocniczej gminy. Przepis § 11 ust. 1 Statutu, przekazujący Skarbnikowi Gminy kontrolę nad działalnością jednostek pomocniczych w zakresie spraw finansowych, jest zatem niezgodny z powołanym art. 11 a ust. 1 ustawy.

W § 14 ust. 1 Statutu Rada postanowiła, iż działa ona „na sesjach, poprzez swoje Komisje oraz przez Burmistrza wykonującego jej uchwały”, naruszając w ten sposób podział władzy w Gminie, ustanowiony w art. 11a ust. 1. Co prawda cytowana ustawa w art. 30 ust. 1 stanowi, że wójt (burmistrz, prezydent) wykonuje uchwały rady gminy i zadania określone przepisami prawa, ale równocześnie żaden przepis nie stanowi o tym, że Rada działa poprzez jej organ wykonawczy.

Organ nadzoru podkreśla, iż wszelkie uchwały organu stanowiącego, zwłaszcza akty prawa miejscowego winny spełniać szczególne warunki. Winny być formułowane w sposób jasny, czytelny i jednoznaczny. W swej treści powinny wyraźnie precyzować wszelkie kwestie, które normują. Nie mogą pozostawiać żadnych zagadnień w sferze domniemań, a w sposób dokładny i zrozumiały dla adresatów normować intencje rady gminy, a wymogu tego nie spełniono w cytowanym przepisie Statutu.

Kolejne zastrzeżenie organu nadzoru dotyczy § 15 Statutu, który w sposób nieuprawniony ustanawia wewnętrzne organy Rady, do których zaliczył Przewodniczącego, Wiceprzewodniczącego, Komisję Rewizyjną, komisje stałe i doraźne.

Organ nadzoru stwierdza, że stosownie do art. 11a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, organami gminy są wyłącznie rada i wójt (burmistrz, prezydent). Ustawa nie wymienia żadnych innych organów, w tym wewnętrznych organów rady. Stosownie do art. 19 ust. 2 ustawy jedynymi kompetencjami przewodniczącego oraz wiceprzewodniczącego

jest organizowanie pracy rady oraz prowadzenie jej obrad. Komisje natomiast są jednostkami wewnętrznymi podległymi radzie i składającymi jej sprawozdania ze swej działalności (art. 21 ustawy o samorządzie gminnym). W konsekwencji wskazanych powyżej przepisów podmiotów tych nie można uznać za wewnętrzne organy rady. Ze stanowiskiem tym koresponduje wyrok NSA w Warszawie z dnia 29 czerwca 1995 r., sygn. akt III SA 1179/95, w którym Sąd orzekł, że w statucie gminy nie można powoływać innych organów niż przewidziane w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym i określać ich zadania i uprawnienia kosztem kompetencji organów ustawowych.

W § 20 ust. 1 Statutu Rada postanowiła, iż "Przewodniczący, oprócz uprawnień przewidzianych w § 18 Statutu, jest upoważniony do reprezentowania Rady na zewnątrz." Jak już zaznaczono kompetencje przewodniczącego rady określone zostały w art. 19 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym, zadaniem przewodniczącego jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady. Przewodniczący może wyznaczyć do wykonywania swoich obowiązków wiceprzewodniczącego. W przypadku nieobecności przewodniczącego i nie wyznaczenia wiceprzewodniczącego, zadania przewodniczącego wykonuje wiceprzewodniczący najstarszy wiekiem.

Zadania przewodniczącego wynikają więc wprost z ustawy. Zadaniem jego jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady. Statut może precyzować zadania przewodniczącego, nie może zaś nakładać na niego innych obowiązków, ani przyznawać mu innych kompetencji niż te, które wynikają z ustawy, a nie mieszczących się w pojęciu "organizowanie pracy rady i prowadzenie obrad rady".

Zadania związane z pełnieniem funkcji przewodniczącego rady gminy mają charakter materialno-techniczny. Przepis art. 19 ust. 2 jednoznacznie kształtuje usługowy charakter funkcji przewodniczącego w stosunku do rady gminy, przez co nie jest dopuszczalna zmiana, nie mówiąc już o odwróceniu tej relacji w Statucie Gminy. Nie ma podstawy do przyznania przewodniczącemu organu stanowiącego gminy jakichkolwiek innych uprawnień, w tym przypadku do reprezentowania rady na zewnątrz, niż te, które wynikają z przywołanego przepisu. (tak Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 stycznia 2001 r. sygn. akt II SA 1525/00 oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 3 listopada 2008 r. sygn. akt IV SA/Gl 396/08).

Zaznaczyć trzeba, że kompetencje przewodniczącego rady mogą być uszczegółowione mocą postanowień statutu, ale nie mogą wykraczać poza delegację ustawową. Nie zasługuje na aprobatę stanowisko, że rada jest organem kolegialnym gminy, a możliwość ustanowienia jednoosobowego reprezentanta ułatwia jej podejmowanie wielu czynności, w tym pozwala na decydowanie, w jakich konkretnie przypadkach jej przewodniczący wyraża wolę całego organu, a w jakich nie. Rozumowanie takie prowadziłoby do dualizmu roli przewodniczącego, który raz mógłby być reprezentantem rady a w pozostałych przypadkach tylko piastunem mandatu radnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w cytowanym już wyroku z dnia 3 listopada 2008 r. sygn. akt IV SA/Gl 396/08 orzekł również, że niedopuszczalne jest przekazywanie przez przewodniczącego kompetencji do reprezentowania rady na zewnątrz na rzecz innego pełnomocnika, będącego radnym.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 zdanie 2 ustawy o samorządzie gminnym, przewodniczący może wyznaczyć do wykonywania swoich zadań wiceprzewodniczącego. W przypadku nieobecności przewodniczącego i nie wyznaczenia wiceprzewodniczącego, zadania przewodniczącego wykonuje wiceprzewodniczący najstarszy wiekiem. Ustawodawca w sposób wyraźny wskazał więc w art. 19 ust. 2 zdanie drugie ustawy o samorządzie gminnym, iż przewodniczący może wyznaczyć do wykonywania swoich zadań wiceprzewodniczącego. Tylko w przypadku nieobecności przewodniczącego jego zadania wykonuje wiceprzewodniczący, nie ma więc podstaw, by zadanie przewodniczącego wykonywał innym

nieznany ustawie podmiot, a tak postanowiła Rada Powiatu Miechowskiego w § 20 ust. 2 do 4.

W § 28 ust. 2 i 3 Statutu Rada Miejska postanowiła, że w sesjach Rady uczestniczą z głosem doradczym Burmistrz, jego zastępca Sekretarz i Skarbnik oraz, że do udziału w sesjach mogą zostać zobowiązani kierownicy gminnych jednostek organizacyjnych. Zapis ten, zdaniem organu nadzoru w sposób istotny narusza art. 33 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym, poprzez naruszenie kompetencji przysługujących organowi wykonawczemu gminy. Z art. 33 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym wynika, że kierownikiem urzędu jest wójt (burmistrz, prezydent miasta), a ust. 5 cytowanego przepisu, że kierownik urzędu wykonuje uprawnienia zwierzchnika służbowego w stosunku do pracowników urzędu oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych. W świetle art. 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458) czynności z zakresu prawa pracy wobec zastępcy burmistrza, sekretarza, skarbnika, pozostałych pracowników urzędu oraz kierowników samorządowych jednostek organizacyjnych wykonuje burmistrz (wójt, prezydent). Z powyższego jednoznacznie wynika, że to burmistrz może wydawać wymienionym wyżej osobom polecenia służbowe uczestniczenia w sesjach rady czy też obsługi biurowej rady. Jest to wyłączna kompetencja burmistrza i uchwała rady w tej materii jest niedopuszczalna, bowiem statut nie może ograniczać burmistrza w wykonywaniu względem jakiegokolwiek pracownika urzędu bądź jednostki czynności z zakresu prawa pracy. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 13 czerwca 2005 r., sygn. akt III SA/Wr 26/04, w którym Sąd stwierdził, że samodzielność w wykonywaniu władzy publicznej, w tym stanowieniu aktów prawa miejscowego nie oznacza autonomii samorządów, w art. 16 ust. 2 Konstytucji wyrażono zasadę, zgodnie z którą zakres kompetencji organów samorządu określają ustawy. Granice samodzielności jednostek samorządu w stanowieniu prawa miejscowego wyznacza zgodność z obowiązującym prawem powszechnym.

W § 104 Statutu postanowiono, iż komisja rewizyjna może korzystać z porad, opinii i ekspertyz osób posiadających wiedzę fachową w zakresie związanym z przedmiotem jej działania (ust. 1). W przypadku, gdy skorzystanie z wyżej wskazanych środków wymaga zawarcia odrębnej umowy i dokonania wypłaty wynagrodzenia ze środków komunalnych, Przewodniczący komisji rewizyjnej przedstawia sprawę na posiedzeniu Rady, celem podjęcia uchwały zobowiązującej osoby zarządzające mieniem komunalnym do zawarcia stosownej umowy w imieniu Gminy (ust. 2).

Przytoczone postanowienie § 104 ust. 2 statutu uprawnia radę gminy do podjęcia uchwały zobowiązującej burmistrza do zawarcia umowy w imieniu gminy w celu dokonania wypłaty wynagrodzenia ze środków komunalnych osobie zaangażowanej w charakterze biegłego na wniosek komisji rewizyjnej.

Według art. 31 ustawy o samorządzie gminnym wójt kieruje bieżącymi sprawami gminy oraz reprezentuje ją na zewnątrz. Wójt gospodaruje także mieniem komunalnym (art. 30 ust. 2 pkt 3).

Skoro materia przedmiotowej regulacji należy do kompetencji wójta, to sprawa ta nie może być regulowana uchwałą rady gminy, a działanie rady stanowi ingerencję w ustawowo określone kompetencje wójta. Zatem przedmiotowe postanowienie zostało wprowadzone do statutu z przekroczeniem kompetencji przysługujących radzie gminy.

Realizując swoje wyłączne kompetencje burmistrz jest w pełni samodzielny. Rada gminy nie może udzielać mu w tym zakresie zaleceń, ani też zobowiązywać go do podejmowania czynności prawnych z określonymi osobami.

W myśl art. 60 ww. ustawy za gospodarkę finansową gminy odpowiada wójt (ust. 1); wójt jest dysponentem budżetu i jemu też przysługuje wyłączne prawo m.in do zaciągania

zobowiązań mających pokrycie w ustalonych w uchwale budżetowej kwotach wydatków, w ramach upoważnień udzielonych mu przez radę gminy oraz do dokonywania wydatków budżetowych (ust. 2 pkt 1 i 3). Kompetencje rady gminy w zakresie gospodarki finansowej obejmują uchwalenie budżetu, nie zaś dysponowanie wydzielonymi w nim środkami (tak cytowany wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 20 maja 2005r. IIISA/Wr 26/04). Podjęcie przez Radę uchwały zobowiązującej burmistrza do dokonania wydatku na rzecz eksperta lub biegłego nie znajduje zatem uzasadnienia prawnego.

Ponadto podkreślenia wymaga, że art. 22 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym statut gminy określa organizację wewnętrzną oraz tryb pracy organów gminy, nie daje umocowania radzie gminy do stanowienia w statucie przepisów upoważniających do wydawania przez radę gminy odrębnych uchwał zobowiązujących burmistrza do zawierania umów.

W § 119 ust. 2 Statutu Rada zapisała, iż dokumenty wymienione w ust. 1 (m. in. protokoły z posiedzeń rady, komisji, rejestry uchwał, interpelacji) podlegają udostępnieniu po ich formalnym przyjęciu.

Oceniając zgodność z prawem przytoczonego zapisu organ nadzoru zaznacza, że statuty gminy zaliczane do aktów prawa miejscowego są uchwalane przez organy stanowiące gmin w granicach upoważnień zawartych w ustawach (art. 169 ust. 4 Konstytucji). Z ustalonej w Konstytucji hierarchii źródeł prawa wynika, że jest ona prawem najwyższym, a pozostałe źródła prawa: ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia oraz prawo miejscowe obowiązujące na obszarze działania organów, które je ustanowiły, muszą być zgodne z jej postanowieniami. Materia dostępu obywateli do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne jest uregulowana w: art. 61 Konstytucji RP, art. 11b ustawy o samorządzie gminnym oraz w przepisach ustawy z o dostępie do informacji publicznej.

Przepis art. 61 ust. 1 Konstytucji stanowi, między innymi, że obywatel ma prawo do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Według ust. 2 prawo do uzyskania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z wyborów, z możliwością rejestracji obrazu i dźwięku. Z przedstawionej normy należy zatem wywieść, że konstytucyjne prawo obywateli dostępu do informacji obejmuje również dostęp do dokumentów, które dotyczą działalności wszelkich organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne.

Tak określone konstytucyjne prawo obywateli do uzyskania informacji o działalności organów władzy zostało skonkretyzowane w przepisach ustawy o samorządzie gminnym (art. 11b) oraz w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Rada gminy, ustalając w statucie - a więc w akcie niższego rzędu - zasady udostępnienia dokumentów organów gminy, nie była, żadnym przepisem rangi ustawowej, upoważniona do wyłączenia zasady jawności działania gminy i ograniczania dostępu do dokumentu, jakim jest protokół sesji rady czy posiedzeń komisji, przed jego przyjęciem. Wprowadzając w statucie zapis uzależniający udostępnienie protokołu sesji rady i protokółów z obrad komisji od ich "formalnego przyjęcia", rada naruszyła w istotny sposób przywołane wyżej przepisy art. 61 Konstytucji, art. 11b ust. 2 i 3 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 19 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Tym samym pozbawiono obywateli dostępu do informacji publicznej, jaką jest protokół sesji rady, na pewnym etapie działania organów (przed przyjęciem przez radę). W konsekwencji ograniczono tym samym możliwości uczestniczenia obywateli w podejmowaniu decyzji w sprawach publicznych i sprawowaniu kontroli nad tym procesem. (tak orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r. o syg. Akt III SA/Wr 418/08). Zastrzeżenia powyższe odnoszą się również

do zapisu § 122 ust. 1 Statutu, w którym uzależniono wydanie uwierzytelnionych kopii z przedmiotowych dokumentów, po uiszczeniu opłaty za wykonanie kopii.

Z uwagi na powyższe organ nadzoru stwierdza, iż w jego ocenie kwestionowane zapisy uchwały w sposób istotny naruszają obowiązujący porządek prawny, a podniesione wyżej argumenty czynią zasadnym niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze, stwierdzające nieważność powołanej na wstępie uchwały w zakresie określonym sentencją niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego

Na marginesie niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego organ nadzoru wyraża wątpliwości dotyczące wspólnych sesji z radami innych jst. Zgodnie z § 79 Statutu Rada może odbywać wspólne sesje z radami innych jednostek samorządu terytorialnego, w szczególności dla rozpatrzenia i rozstrzygnięcia ich wspólnych spraw (ust. 1).

Wspólne sesje organizują przewodniczący rad zainteresowanych jednostek samorządu terytorialnego (ust. 2).

Zawiadomienie o wspólnej sesji podpisują wspólnie przewodniczący lub upoważnieni wiceprzewodniczący zainteresowanych rad samorządu terytorialnego (ust. 3).

Jak stanowi § 80 Statutu, koszty wspólnej sesji ponoszą równomiernie zainteresowane jednostki samorządu terytorialnego, chyba że radni uczestniczący we wspólnej sesji postanowią inaczej (ust. 1).

Przebieg wspólnych obrad może być regulowany wspólnym regulaminem uchwalonym przed przystąpieniem do obrad (ust. 2).

Powyższymi zapisami Rada Miejska wprowadziła instytucję odbywania sesji rady gminy z radami innych jednostek samorządu terytorialnego w celu rozpatrywania i rozstrzygania wspólnych dla nich spraw. Wprowadziła także procedurę dotyczącą kwestii ich zwoływania oraz uchwalania przez odpowiednie rady wspólnego regulaminu obrad.

W kontekście przepisów ustrojowych należy stwierdzić, że kompetencje uchwałodawcze na poziomie gminy przysługują radzie gminy, jako jej organowi stanowiącemu. Ustawa o samorządzie gminnym przewiduje, iż współdziałanie gmin w realizacji zadań publicznych może odbywać się w ramach prawa publicznego (administracyjnego) lub prywatnego (cywilnego). Współdziałanie gmin w pierwszej z wymienionych form następuje na podstawie porozumień (art. 8 ust. 2a, art. 74), w ramach stowarzyszeń (Rozdział 9) i związków międzygminnych (art. 64 - 73a). W ramach tych rozwiązań gmina ma możliwość realizowania swoich zadań poprzez dokonywanie odpowiednich czynności, prawnie doniosłych. Nie ma natomiast takiej możliwości w przypadku wspólnych sesji poszczególnych rad, które są formą współpracy o charakterze tylko i wyłącznie faktycznym. W ujęciu prawnym wspólne sesje należy traktować jako przeprowadzone w tym samym miejscu i czasie odrębne sesje poszczególnych rad, które mogą realizować własne kompetencje, podejmując w ich zakresie odrębne uchwały. Wspólnie obradujące rady nie są więc jednolitym organem, który posiada możliwość dokonywania jakichkolwiek czynności prawnych we własnym imieniu. Jak słusznie podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 kwietnia 2001 r. (sygn. akt SA/Sz 2428/00) gminą, w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, jest twór prawny złożony z dwóch elementów: wspólnoty samorządowej oraz odpowiedniego terytorium. W świetle uregulowań ww. ustawy rada gminy może podejmować uchwały obowiązujące na terenie tej gminy. Wykonywanie zadań publicznych przekraczających możliwość jednej gminy następuje wyłącznie w drodze współdziałania międzygminnego (art. 10 ustawy).

Biorąc powyższe pod uwagę organ nadzoru zaznacza, że wspólne obrady z organami innych jednostek samorządu terytorialnego nie mogą mieć charakteru wiążącego, nie mogą

być na nich podejmowane uchwały, mogą natomiast mieć wymiar wspólnych konsultacji, dyskusji lub uroczystości.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie. Winno się ją wnieść za pośrednictwem Wojewody Małopolskiego w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego rozstrzygnięcia.

Z up. Wojewody Małopolskiego

Radca Prawny
Zastępca Dyrektora Wydziału
Nadzoru Prawnego i Kontroli:
Artur Słowik